

SVATÍ, KTERÉ NEZNÁME JMÉNEM,

také vy jste hledali vůli Boží,
také vy jste chválili Boha svým životem,
také vy jste překonávali vlastní slabost,
také vy jste začínali stále znovu,
také vy jste byli ostatními často přehlédnuti.

Jako my.

Svatí, které neznáme jménem,
orodujte za nás.

K A L E N D Á R I U M

1. slavnost Všechnu svatých

2. vzpomínka na všechny věrné zemřelé
4. sv. Karla Boromejského, biskupa

6. 32. neděle v mezidobí

9. svátek Posvěcení lateránské baziliky
10. sv. Lva Velikého, papeže a učitele církve
11. sv. Martina Tourského, biskupa
12. sv. Josefata, biskupa a mučedníka

13. 33. neděle v mezidobí

17. sv. Alžběty Uherské, řeholnice

20. slavnost Ježíše Krista Krále

21. Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě - svátek Meriánského roku
22. sv. Cecílie, panny a mučednice

27. 1. neděle adventní

30. svátek sv. Ondřeje, apoštola

Slavnost Všechnu svatých - 1. listopadu

Od 4. století se na Východě slavil společný svátek všech mučedníků: v syrském obřadu v době velikonoční /13. 5./ a v byzantském obřadu na první neděli po Seslání Ducha svatého. Podobná slavnost se objevuje v 7. století v Římě; výroční den zasvěcení římského Pantheonu /původně pohanského chrámu všech olympských bohů/ Panně Marii a všem svatým mučedníkům /13. 5. 609/. Od 8. století se v Irsku a v Anglii, u Keltů a Franků začal slavit svátek Všechnu svatých /nejen mučedníků/ 1. listopadu /snad proto, že u Keltů začínal v ten den nový rok/. Brzy se slavení tohoto svátku rozšířilo; v Římě se slaví od 9. století.

• • • • •

Č T E N Í N A L I S T O P A D

Dnes vám Rybka začne na pokračování vyprávět prázdninové příběhy čtyř dětí podle německé knížky, kterou napsala helga Mondscheinová.

OTEC TOMÁŠ A ČTYŘI NAUBÍŘI

Něco vám budu vyprávět

Otec Tomáš řekl: "Kdo prožil něco hezkého, musí o tom vyprávět dál," a řekl to velice důrazně a díval se při tom na nás. To bylo poslední den v Kenkové Lhotě, při promluvě, a Štěpán, Viktor, Miša i já jsme horlivě přikyvovali. Pomyslela jsem si: Až se vrátím domů, napíšu všechno, co jsme tedy společně prožili s o čem nám otec Tomáš povídal. Psaní je taky způsob vyprávění.

Ale musím začít po pořádku. Naše paní učitelka nám taky vždycky říká: "Děti, napřed si uspořádejte myšlenky." Pokusím se o to.

Napřed nás představím: Jsme čtyři děti, které spolu chodí na náboženství a před prázdninami jsme byli u prvního svatého přijímání. Bydlíme všichni v jednom vysokém domě na sídlišti. Kromě nás z našeho domu žádné jiné děti do kostela nechodí.

Jmenuji se Rita. Je mi 10 let a chodím do čtvrté třídy. Jsem dost tlustá, ale nemůžu za to, jím tak málo, jak to jen jde. Hodně dětí se mi směje a já se tvářím, že mi to nevádí, ale někdy mě to dost mrzí. Maminka říká, že z toho vyrostu. Doufám, že ano. Nejradši píšu sloh, peču koláč a hraji ve školním orchestru. Mám jen jednu trojku, z tělocviku.

Mám dva sourozence. Sestra Miša je o rok mladší než já a je úplně jiná. Všichni známi o ní říkají, že je z hadích ocásků. Nevydrží ani pět minut v klidu. Dokáže se smát i plakat jedním dechem, ale většinou je veselá. Často ji lidé oslovují "Chlapče", protože má krátké vlasy a pořád nosí kalhoty. Občas se s Mišou hádáme, ale to myslím dělají všichni sourozenci.

Náš bratr se jmenuje Jirka a je mu už 14 let. Má proto jiné kamarády. Tatínek je elektrikář a maminka sekretářka. Celý týden máme všichni co dělat, v sobotu se z nás stane pět "hospodyněk", abychom dali všechno doma do pořádku a mohli v neděli společně něco podniknout.

Nejlepší kamarád naší Miši je náš bratranec Štěpán. Chodí spolu do třídy. Štěpán má dvě malé sestřičky - dvojčata. Jsou jim teprve dva roky a občas je musí hlídat. Moc rád to nedělá, protože když je jedna hodná, druhá začne vřískat. A naopak. Ale jinak jsou moc roztomilé. Štěpán má skoro úplně bílé kudrnaté vlasy. Někdy mu říkáme "dědo", abychom ho pozlobili. To pak v obličejí úplně zčervená. Vypadá při tom legračně. Když má velkou radost, zrudne taky.

Štěpán je primo a má dobré nápady. Jeho tatínek je řidič a i Štěpán toho už ví hodně o autech. Chce se taky stát řidičem. Jeho maminka je na mateřské dovolené.

Přes Štěpána jsme se skamarádili s Viktorem. Je stejně starý jako já. Viktor nemá žádné sourozence a žije s maminkou sám. Jeho tatínek se před třemi lety zabil při autonehodě. Viktor je často doma sám, protože jeho maminka je prodavačka v obchodním domě a často přichází z práce pozdě večer. Viktorovi to ale moc nevádí, protože ze všeho nejradši čte, a při tom ence mít klid. Hodně toho ví a umí to i dobře vysvětlit. Zato ale každou chvíli někde něco zapomene. Miša mu říká: "Ty jednou někde zapome- neš hlavu!"

Rád chodí k nám i ke Štěpánovi, a často přijdou oba společně. Spolu taky chodíme na náboženství a byli jsme společně u prvního svatého přijímání. Štěpán a Viktor chodí ministrovat, my dvě s Mišou zpíváme v dětském sboru. V neděli chodíme všichni i s rodiči do kostela. Jen Štěpánovi rodiče nemůžou jít oba, někdo musí zůstat doma s dvojčaty. Jednou je zkusili vzít s sebou, ale dopadlo to špatně. Nevydržely ani chvíli v klidu. Když je hezky, jdou místo do kostela na procházku, a po mši svaté se všichni setkáme na náměstí před kostelem. Dvojčata nás vždycky vítají radostným křikem. Pan farář, který si po mši svaté chodí s lidmi popovídat před kostel, jim říká: "Kdy vy dvě konečně vyrostete a dostanete rozum?"

Náš pan farář je moc milý a má rád děti. Připravoval nás na první svaté přijímání a hodně jsme se u něj naučili.

První svaté přijímání byl nejkrásnější den v mém životě, zatím. Miša to taky říká. Slavili jsme v kostele i doma. Pan farář nám při promluvě

řekl: "Teď už patříte úplně do našeho farního společenství. Ale nezapomenejte, že stojíte na začátku. Musíte se stále lépe učit žít jako křesťané. My všichni vám v tom budeme pomáhat." To slyšeli samozřejmě i naši rodiče. Chtějí, aby z nás byli dobří lidé, abychom věřili v Boha, měli se navzájem rádi a pomáhali druhým lidem. Proto si asi taky pro nás vymysleli ten týden v Kaňkové Lhotě, o kterém vám teď budu vyprávět.

Jedeme do Kaňkové Lhoty

Asi dva týdny po našem prvním svatém přijímání jsem přišla ze zkoušky orchestru domů. Už ve dveřích se ke mně přihnal Miša a celá bez sebe křičela: "Honem, honem, psal strejda František!"

Strýc František je malý a kulatý a vždycky v dobré náladě. Chodil do školy s naším tatínkem a teď je farářem v jedné malé vesnici uprostřed lesů. Jednou jsme u něj byli celá rodina na návštěvě, a to myslím byl druhý nejkrásnější den v mém životě. Máme ho všichni moc rádi.

Cestou do kuchyně jsem slyšela Mišu, jak vykřikuje: "Jaké překvapení? Mamí, řekni! Teti, jaké překvapení?" Vešla jsem a maminka povídá: "Psal strýc František, že pro vás čtyři, co jste byli u prvního svatého přijímání, má překvapení. Ale dokud si nesednete na židle, nic vám nepovím. No tak, Mišo, buď přece chvíli zticha!"

Sedly jsme si, ale Miša se samou zvědavostí bez přestání vrtěla.

"Tak poslouchejte," začala maminka. "Při prvním svatém přijímání vám pan farář řekl, že se máte stále lépe učit žít jako křesťané. Strýc František vám při tom chce také pomoci, a tak vás všechny čtyři zve na osm dní do Kaňkové Lhoty." - "Hurá, hurá!" začala křičet Miša, vyskočila ze židle a málem při tom převrhla vázu. Tak tek jsem ji zachytila a zeptala se: "Už to vědí kluci? A dovolí jim to rodiče?" - "S rodiči už jsme mluvili," usmál se tatínek, "ale kluci to zatím netuší." Miša už stála u dveří: "Můžeme jim to jít říct?" - "Jen běžte, nebo mi tu prasknete," odpověděla maminka. Ta pro nás vždycky má pochopení. Pádily jsme ven a u Štěpána a Viktora jsme div neutrhly zvonek.

Povím vám, ten večer se u nás o ničem jiném nemluvílo. Měli jsme jet hned první prázdninový týden. "Ještě šest neděl! Já to nevydržím!" opakovala už nejmén popedesáté Miša a nejradši by byla otrhala všechny zbývající listy z kalendáře najednou. Ale to nejde. Pořád jsme se našich vyptávaly: "Jak tam pojedeme? Co si máme vzít s sebou? Kdo nás tam odveze? Nebo pojedeme sami?" Nakonec to uzavřel tatínek: "To se všechno uvidí." Při večerní modlitbě jsme na návrh Miši zazpívali Díky a pomodlili se zvlášť za strýce Františka.

Těch šest týdnů do začátku prázdnin nakonec uběhlo rychle. Pořád se něco dělo: slavnost Božího Těla, při které jsme my děti, které jsme byly u prvního svatého přijímání, šly v průvodu těsně před panem farářem, který nesl monstranci s Nejsvětější Svátostí, ve škole opakování a zkoušení a na závěr roku školní akademie, při které hrál náš orchestr, vysvědčení, pak jsme byli na sobotu s nedělí u babičky a dědy a do toho všeho se u nás doma malovalo. Musely jsme přenášet svoje věci a pomáhat s úklidem a při tom jsme už dávaly stranou, co si vezmeme s sebou do Kaňkové Lhoty: plavky, hry, naše nové zpěvníky, kapesníky, ponožky a spoustu dalšího. Když maminka viděla tu horu věcí, spráskla ruce: "To snad není pravda! Vždyť jedete jenom na týden! Ner má strýc František spoustu, a zpěvníky leží v Kaňkové Lhotě v kostele na každé lavici." - "Jenže ne se zlatou ořízkou," bránila se Miša. Dostala zpěvník od své kmotřičky a teď se s ním všude chlubí. Ale nakonec jsme pátku věcí zase uklidily.

Konečně nastal den odjezdu. Kufr stál zabalený v předsíni, batohy byly plné až po okraj. Pobíhaly jsme po bytě, shledávaly poslední drobnosti a strkaly si je do kapes, protože se už nikam jinam nevešly. Maminka nám pořád připomínala: "Nedělejte tam žádné vylomeniny a nehádejte se. Pozdravujte strýce Františka. A sť mi tam neuděláte ostudu! Pořádně se myjte. A pomáhejte, když bude třeba." - "Ano, mamí," odpovídaly jsme. Tím se nic nezkaží. Nakonec tatínek řekl: "Ale Marti, vždyť to nejsou ma-

lé děti!" Táta je někdy bezvadný; ba ne, často. Miša si strčila do kapsy teštičku s rážencem, který dostala od babičky k prvnímu svatému přijímání. "Ukážu ho strejčovi Františkovi," řekla. "A já jsem si myslel, že se ho budeš modlit," popíchl ji Jirka. Miša už otvírala pusku, že mu jaksepatří odpoví, když přišel tatínek a zavelel: "Odchoď!"

Na schodech jsme potkali kluky, Štěpána a tatínkem s Viktorem s maminkou. Byli jsme docela pěkný průvod, jak jsme tak šli na nádraží. Představte si, že jsme do Kaňkové Lhoty směli jet úplně sami! To nám vymohli tatínkové; maminky by radši jely s námi. Ale nemuseli jsme nikde přestupovat, a celá cesta trvala necelé dvě hodiny. Strýc František nám měl přijít na nádraží neproti.

Když jsme přišli na nádraží, vlak tam už stál. Našli jsme prázdné kupé a usadili se tam. Tatínkové nám pomohli dát zavazadla nahoru. "Zvládnete to sundat, až budete vystupovat?" ptali se. Místo odpovědi Štěpán vyskočil na sedadlo a natáhl se nahoru. "Tak dobře, předvádět nám to nemusíš," řekl mu jeho tatínek. Otevřeli jsme okno. Tatínkové vystoupili a teď tam všichni i s Jirkou stáli na nástupišti. Myslím, že Jirkovi bylo docela líto, že nejede s námi. Řekla jsme mu: "Ty přece pojeděš na tábor, to je taky prima." Odpověděl jenom: "hm." Maminka nám kladla na srdce: "Dávejte si pozor na věci! Nic ve vlaku nenechte! A nenshýbejte se z okna. Ne abyste se hádali! Víte, kde máte vystoupit? Máte všecko?" Tatínek jí uklidňoval: "Neboj se, to zvládnou."

A pak už výpravčí pískal k odjezdu. Štěpán mával velikým kostkovaným kapesníkem, my ostatní jen rukou. Byli jsme docela rádi, když jsme byli z nádraží venku. Ne že bychom neměli své rodiče rádi, ale přece jen cestovat někam vlakem sami, to bylo něco úplně jiného. Štěpán a Miša seděli u okna, protože jsou mladší. Napřed jsme chvíli byli docela potichu, ale pak najednou povídá Štěpán: "Já mám hlad!" Vtom jsme si i my ostatní uvědomili, že máme taky hlad. Miša rozbalila batoh. Nikde člověku nechutná tak jako ve vlaku. Naše maminky to vědí a připravily nám každému pořádný krajíc chleba. Viktor měl velký pomeranč, ten jsme si rozdělili. A Štěpán měl láhev s pitím. To bylo dobře, protože ve vlaku je vždycky žízeň.

Když jsme zahnali hlad a žízeň, dívali jsme se z okna. Napřed jsme jeli rovinou, pak se v dálce objevily kopce a zakrátko jsme vjeli do lesa. Dlouho jsme jeli lesem a Štěpánovi málem vypadly oči, jak se rozhlížel, jestli neuvidí srnky. Viktor mu řekl: "To víš, kvůli tobě se všechny nastavějí k trati!" Miša se v jednom kuse dívala na hodinky: "Ještě padesát minut, ještě pětadvacet minut, ještě dvacet čtyřicet minut..." Už nám s tím šlo na nervy. Projížděli jsme mnoha obcemi. Věděli jsme, že předposlední zastávka jsou Potáčky. Najednou jsme tam byli. Začali jsme si sbírat věci. Štěpán vylezl na sedadlo, aby sundal kufry. Trochu ho při tom umazal, ale otřela jsem to kapesníkem. Jistota je jistota. "Jekmile skončí les, uvidíte vlevo kapličku," řekla nám maminka. Proto jsme se namečkali k oknu v chodbičce, abychom ji nepropásli. "Támhle je, támhle je!" vykřikla Miša a my jsme samou radostí začali křičet taky. Ale to už vlak brzdil a Viktor nás popoháněl: "Rychle, musíme ven!" Hrnuli jsme se ke dveřím a Viktor se najednou otočil a utíkal zpátky. Zapomněl si v kupé tašku. Ale stihl to. Byli jsme v Kaňkové Lhotě.

/Pokračování/

ROK PANNY MARIE

PANNA MARIA / MATKA BOŽÍ

Už v 5. století církevní sněmy o Panně Marii slavnostně prohlásily, že je matkou Boží. Ježíš, její a Boží Syn, je totiž zároveň pravým člověkem i pravým Bohem, a tyto jeho vlastnosti není možné od sebe oddělit. Proto je Panna Maria matkou nejen Ježíše-člověka, ale i Ježíše-Boha, a je tedy právem nazývána Bohorodičkou.

PANNA MARIA - SVATÁ A MILOSTIPLNÁ

Jen o Marii řekl Bůh ústy svého posla, anděla Gabriela, že je plná milosti /Lk 1,28/. Mariina mimořádná svatost je dar od Boha, který Panna Maria přijala. Proto jí náleží naše úcta. /Učení o svatosti Panny Marie je součástí dogmatu o neposkvrněném početí./

Zdrávas, Maria, milosti plná,
Pán s tebou;
požehnaná ty mezi ženami
a požehnaný plod života tvého, Ježíš.
Svatá Maria, Matko Boží,
pros za nás hříšné
nyní i v hodinu smrti naší. Amen.

DESATERO
/3. část/

Druhé přikázání

"Nezneužívej jména Hospodina, svého Boha. Hospodin nenachá bez trestu toho, kdo by jeho jméno zneužíval."

Toto druhé přikázání Desatera je v dnešní době snad nejbezmyšlenkovitěji překračováno. Především tím, že se Boží jméno, jména světců i jména svatých věcí používají místo citoslovců k vyjádření údivu, překvapení i zděšení. A nezděšení mají tato slova jen funkci jakési vycpávky. Zaposlouchejme se pozorně do toho, jak mluví lidé kolem nás. Budeme možná překvapeni, jak často uslyšíme jméno Boží nebo jméno Panny Marie, ať už v původní podobě nebo zkomolené. Často si ani neuvědomíme, co ta zkomolená slova původně znamenala /některá se do češtiny dostala i z cizích jazyků, např. hergot = Herr Gott /něm./ = Pane Bože; kruci, krucifix - Crucifixus /lat./ = Ukřižovaný; sakre - Sacramentum /lat./ = Svátost; mordyjé - Mon Dieu /franc./ = můj Bože/. Smutné je, že tato slova používají i křesťané a vůbec je nenapadne, že vlastně hřeší.

Jinou podobou zneužívání Božího jména je přisahání. Kdo přísahá, dovolává se Božího svědectví, že mluví pravdu. Je-li však člověk vždy pravdomluvný, není nutné, aby si k věrohodnosti pomáhal přísahou /leđa ve výjimečných případech, např. u soudu/. Proto i Pán Ježíš nás vybízí, abychom nepřisahali /Mt 5,33-37/. Křesťan má mluvit a jednat tak, aby všichni věděli, že se mohou spolehnout na to, co říká. Křivá přísaha je urážkou Boha, zbytečná přísaha je zneužívání Božího jména. Podobně i o slůbcech platí: slibujme jen to, o čem víme, že jsme schopni splnit. A různá ujišťování "Na mou čest! Čestné slovo!" jsou známkou, že člověk zpravidle lže, a proto se chce nějak pojistit, jsou nepřilíš zdsřilým pokusem získat si zpět ztracenou důvěru. Člověk, který takováto ujištění vymáhá od druhých, si zpravidla také rád zalže.

Třetí podobou zneužívání Božího jména je vydávání vlastních přání za vůli Boží. "Bůh od tebe chce, sbys..." - to většinou říkají lidé panovační, kteří nesnesou, aby někdo jednal jinak než oni.

I dnes si dejme předsevzetí týkající se druhého přikázání. Nejen že nebudeme bezmyšlenkovitě vyslovovat jméno Boží a jména svatých osob a věcí - to by mělo být samozřejmé -, ale když uslyšíme, jak někdo porušuje toto přikázání, krátkou tichou modlitbou Boha odprosíme: "Pane Bože, odpusť mu", "Pane Ježíši, odpusť", "Panno Marie, odpusť mu" nebo se třeba tiše pomodlíme Sláva Otci. Tak i my svým dílem přispějeme k tomu, aby se naplnilo to, o co prosíme v modlitbě Páně: "Posvět se jméno tvé".

/Pokračování/

Nezapomente, že:

- 27. listopadu začíná doba adventní. Návod, jak můžete prožít tu letošní přípravu na vánoce, vám Rybka přináší v příloze.
- Zanedlouho, 8. prosince, skončí Rok Panny Marie. Pomalu je čas zamyslet se nad tím, co každému z nás přinesl, jak jsme pokročili na své cestě k Bohu, na které nás chce Panna Marie provázet.

A H O J I

OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY

malé ohničky lásky.

Nechce se mi uklízet

Dnes jsem zažila něco krásného. Babička mi řekla, že mám umýt nádobí a potom mohu jít na hodinu ven. Když jsem byla hotová, tak mi babička řekla, že si mám ještě uklidit svou skříňku. Řekla jsem jí jednoduše: "Ne," oblékla jsem se a šla jsem ven. Když jsem vyšla za dveře, napadlo mě, že Ježíš se musel zapřít mnohem víc, šla jsem zpátky a uklidila svou skříňku. Tím jsem udělala radost současně babičce i Ježíšovi. Prožila jsem pak s babičkou velmi hezký den.

Brigita

Hrajeme podle tvých pravidel

Hrály jsme si s děvčetem ze sousedního domku jednu hru. Je to hra, na kterou jsou různá pravidla. Kamarádka znala jiné pravidla než já. Napřed jsem chtěla, aby ona hrála podle mých pravidel. Necítila jsem se však při tom moc dobře. Nepadla mne Ježíšova slova: "Aby všichni jedno byli." Hned jsem se vzdala svého způsobu a hrála jsem, jak si chtěla hrát moje kamarádka.

Andrea

OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY

